

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

..... τεύχος 18 ===== VI-1999

ΕΞΑΘΛΙΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΔΙΧΑΣΜΕΝΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΥΛΙΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

Εδώ και δέκα χρόνια είμαστε μάρτυρες μιας ανελέητης σφαγής ανθρώπων στις χώρες που άλλοτε συγκροτούσαν την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας. Υποτίθεται ότι η σφαγή αυτή γίνεται για «εθνικούς και θρησκευτικούς λόγους» από τους μεν, και για «ανθρωπιστικούς λόγους» από τους δε.

Στην πραγματικότητα, όμως, αυτοί οι λόγοι ήταν και είναι η μάσκα δύο πολιτικών με κοινό στόχο τους τον οικονομικό και πολιτικό εκδυτικισμό των χωρών αυτών και την μετέπειτα ενσωμάτωσή τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Οι πρώτες απόπειρες εκδυτικισμού -- πολιτικής και οικονομικής φιλελευθεροποίησης -- στην άλλοτε ενιαία Γιουγκοσλαβία, υπό την ηγεσία του Μιλόσεβιτς, είχαν ως αποτέλεσμα 500 χιλιάδες άνεργους στο τέλος της δεκαετίας του '80, ενώ την διετία 1987-88 ξέσπασε στη χώρα ένα απεργιακό κύμα διεκδικήσεων και διαδηλώσεων. Οι κυρίαρχες οικονομικές και πολιτικές ελίτ των Δημοκρατιών που συγκροτούσαν τη Γιουγκοσλαβία και που διακρίνονταν μεταξύ τους από πολύ μεγάλες οικονομικές ανισότητες (στη μία άκρη η πλήρως εκβιομηχανισμένη Σλοβενία και στην άλλη άκρη το σχεδόν προκαπιταλιστικό Κόσοβο), για να αποφύγουν την επερχόμενη κοινωνική/ταξική έκρηξη και διαγκωνιζόμενες για τη μοιρασιά της εξουσίας στην μετα-Τιτοϊκή Γιουγκοσλαβία, αποφάσισαν να αναζωπυρώσουν τον εθνικισμό για να μεταστρέψουν την ταξική οργή και επερχόμενη ταξική εξέγερση ενάντια στο Κεφάλαιο και το Κράτος σε «εθνική οργή» και πόλεμο ενάντια στους μη-Σέρβους. Δηλαδή, ενάντια σε άλλους, αλλοεθνείς, μισθωτούς εργαζόμενους με στόχο την αυτο-υπονόμευση των μισθωτών και των αγώνων τους.

Το Δυτικο-ευρωπαϊκό (άρα και το Ελληνικό) και το Αμερικανικό Κεφάλαιο δεν θα μπορούσαν βεβαίως να μην διεκδικήσουν μερίδιο σε αυτή τη μοιρασιά. Ό,τι ακολούθησε στη συνέχεια, με την αυτοδιάθεση της Σλοβενίας και της Κροατίας, δεν ήταν παρά η αρχή, το πρώτο βήμα για τον οικονομικό και πολιτικό εκδυτικισμό των χωρών αυτών, αλλά και της Αλβανίας. Ωστόσο, αν αυτός ο εκδυτικισμός έγινε σχετικά εύκολα όσον αφορά τη Σλοβενία και τη Κροατία (εύκολα για το Κεφάλαιο κι όχι για τους χιλιάδες νεκρούς και πρόσφυγες), δεν ήταν το ίδιο εύκολος για τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη και ακόμη περισσότερο για τη (νέα) Γιουγκοσλαβία.

Ο λυσσώδης αγώνας του Σερβικού Κεφαλαίου και Κράτους να διατηρήσει όσο το δυνατόν περισσότερο «ζωτικό χώρο» μπορεί για την εκμετάλλευση του φυσικού πλούτου αυτού του χώρου και βεβαίως όσων κατοικούν σε αυτόν τον χώρο, έχει ήδη καθυστερήσει πέντε χρόνια τον οικονομικό και πολιτικό εκδυτικισμό της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης και της (νέας) Γιουγκοσλαβίας.

Η επέμβαση στη (νέα) Γιουγκοσλαβία πρέπει να ιδωθεί ως συμπίκνωση της ταξικής επίθεσης του Κεφαλαίου στα Βαλκάνια για το ξεκαθάρισμα των Βαλκανίων από το τελευταίο οικονομικο-πολιτικό καθεστώς της περιοχής, το οποίο δρα αποσταθεροποιητικά για τις ανάγκες του Δυτικο-ευρωπαϊκού (άρα και του Ελληνικού) και του Αμερικανικού Κεφαλαίου. Γιατί αποσταθεροποιητικά;

Η (νέα) Γιουγκοσλαβία αποτελεί το μόνο καθεστώς στην Ευρώπη, που δεν έχει προσαρμόσει την οικονομία του στις ανάγκες της δυτικής αγοράς και της ελεύθερης

ΦΟΡΝΤ·ΤΟΓΙΟΤΑ·ΒΩΞΩΛ

B.

[Παραθέτουμε το σχόλιο ενός Άγγλου εργάτη, που δούλεψε για 27 χρόνια σε ένα από τα εργοστάσια της Φορντ. Το σχόλιο του εργάτη δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα EVENING STANDARD, στις 28 Μαρτίου 1969. Πώς γίνεται και αυτός ο βετεράνος εργάτης, που ισχυρίζεται ότι παίρνει έναν λογικό μισθό που τον ικανοποιεί, να θέλει παρόλα αυτά να ανατρέψει το Κράτος, και μάλιστα με τη βία; Ποιό είναι το κίνητρο αυτής της προθυμίας του; N.M. ("ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ", No 1, 1/5/1978)]

Ιδιαίτερα ο εργάτης είναι γεμάτος συναισθήματα, από προτιμήσεις ή από πράγματα που σιχαίνεται· όλα αυτά τα συναισθήματα κρύβονται μέσα του όταν δουλεύει σε ένα εργοστάσιο. Δεν έχει επαφή με τους άλλους ανθρώπους. Οι άλλοι μπορούν να βλέπουν τον ουρανό, βρίσκονται στον κόσμο έξω. Την ώρα που δουλεύεις την πρέσα δεν έχεις χρόνο για τίποτε άλλο πέρα από το να δουλεύεις το μέταλλο, και το μέταλλο δεν σου μιλά, έτσι δεν είναι; Όταν βλέπω κάτι 18άρηδες, τους λέω: έξω πρέπει να βρίσκεστε ν' απολαμβάνετε τη ζωή. Εδώ πέρα σας πληρώνουν 20 λίρες την εβδομάδα, αλλά όταν είσαι εδώ κι οι φίλοι σου είναι έξω, δεν μπορείς να κάνεις τίποτε μ' αυτές τις 20 λίρες. Σ' ένα εργοστάσιο πρέπει να πιάνεις ένα κομμάτι μέταλλο, να το βάζεις στην πρέσα και μετά να πιάνεις ένα άλλο κομμάτι μέταλλο κ.ο.κ. Ο επιστάτης, μην το ξεχνάς, είναι εκεί για να σε επιβλέπει—πρέπει να κάνεις τη δουλειά σου. Όσο είμαστε μέσα στο εργοστάσιο δεν είμαστε ελεύθεροι. Δεν νοιώθω καμία πίστη στη Φορντ αλλά μου δίνουν ικανοποίηση, μπορώ να βάλω το χέρι στην τσέπη μου....Σίγουρα ναι, θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω βία ενάντια στο Κράτος. Δεν επιδοκιμάζω τη δομή της κοινωνίας μας. Το Εργατικό Κόμμα έκανε περισσότερα ενάντια στους εργάτες απ' ό,τι θα τολμούσαν ποτέ να κάνουν οι Συντηρητικοί. Αν γινόταν μια επανάσταση ενάντια στο Κράτος θ' άρπαζα ένα αυτόματο, θα ήμουν ευτυχής να το κάνω.

.....

[Παραθέτουμε το σχόλιο ενός εργάτη στη Βώξωλ, το οποίο δημοσιεύτηκε στο περιοδικό SOLIDARITY, том. 5, τεύχος 7. Στο σχόλιο αυτό διαβλέπουμε μια βαθειά δυσαρέσκεια για αυτή καθεαυτή την ποιότητα της ζωής. Είμαστε σίγουροι ότι αυτή η θεμελιακή κριτική για αυτά τα ζητήματα δεν υπάρχει πιθανότητα να απαλυνθεί αν αυτός ο εργάτης κερδίσει κάποια μισθολογική αύξηση. N.M. ("ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ", No 1, 1/5/1978)]

Η δουλειά μου είναι ένα τυπικό παράδειγμα για το πώς καταστρέφεται το νόημα της εργασίας. Δεν βλέπω ποτέ το τελειωμένο προϊόν για το οποίο δουλεύω. Δεν κάνω τίποτε που να είναι δημιουργικό μ' οποιαδήποτε έννοια. Οπωσδήποτε το περιβάλλον του τόπου δουλειάς δεν προσφέρει καμία ευκαιρία για να είσαι έστω και λίγο δημιουργικός. Το πιο σημαντικό απ' όλα είναι ότι δεν έχω κανένα λόγο για τη γενικότερη κατεύθυνση της παραγωγής. Τί πρέπει να φτιάχνεται, σε ποιά ποσότητα και για ποιά χρήση...Ρωτήστε οποιονδήποτε στο εργοστάσιο που δουλεύω αν πιστεύει πραγματικά πως πρόκειται για την καλύτερη μέθοδο και αν του αρέσει όλη αυτή η κατάσταση: να κάνει το ίδιο καταρμένο πράγμα 35 φορές την ώρα, οκτώ ώρες την ημέρα, πέντε ημέρες την εβδομάδα, πενήντα εβδομάδες τον χρόνο. Όλοι θα σας δώσουν την κατάλληλη απάντηση...Μολονότι οι περισσότεροι άνθρωποι τόσο στη βιομηχανία, όσο και έξω απ' αυτήν, έχουν άμεση εμπειρία του γεγονότος ότι ασκούν μηδαμινό έλεγχο στη λήψη των αποφάσεων, δεν έχουν όλοι άμεση εμπειρία για την πραγματικότητα της παραγωγής, για το γεγονός ότι ο ρυθμός και η ποσότητα της εργασίας τούς επιβάλλονται, με ελάχιστες προοπτικές να μεταβληθεί αυτή η κατάσταση δίχως την ανάληψη άμεσης, αυτόνομης δράσης.

.....

[Το τελευταίο σχόλιο είναι παρμένο από το βιβλίο "Εργασία: Είκοσι Προσωπικές Αφηγήσεις", εκδόσεις PENGUIN, 1968. Ο εργάτης που κάνει αυτό το σχόλιο δεν είναι ούτε άνεργος, ούτε παραπονούμενος για μισθολογικά αιτήματα, παρόλο που αναμφίβολα δεν θα τον δυσαρεστούσε οποιαδήποτε αύξηση. Εκείνο που τον βαραίνει είναι η ποιότητα της εργοστασιακής ζωής, ενάντια σ' αυτήν εξεγείρεται. N.M. ("ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ", No 1, 1/5/1978)]

Δουλεύω σ' ένα εργοστάσιο. Οκτώ ώρες την ημέρα, πέντε ημέρες την εβδομάδα, αποτελώ την εξαίρεση του κανόνα ότι η ζωή δεν μπορεί να υπάρξει σε κενό. Η δουλειά για εμένα είναι ένα κενό, και τσιγκουνεύομαι κάθε πολύτιμο λεπτό από τον χρόνο που μου κλέβει....Ο χρόνος είναι αυτό που·πουλιά ο εργοστασιακός εργάτης: δεν πουλά εργασία, ούτε ειδίκευση αλλά χρόνο, αυτόν τον φοβερό χρόνο. Αυτόν τον απελπισμένο εργοστασιακό

χρόνο, που κυλά τόσο αργά σε σύγκριση με τα καλπάζοντα δευτερόλεπτα του Σαββατοκύριακου. Το πρωινό της Δευτέρας αρχίζει μ' έναν αναστεναγμό, κι η υπόλοιπη εβδομάδα δουλειάς περνά με τον πόθο να φτάσει το βράδυ της Παρασκευής. Όλοι δείχνουν πως θέλουν να χάνουν τη ζωή τους. Και τη χάνουν—τη χαρίζουνε, την πουλάνε στα φρακοφορέμένα αφεντικά... Τα εργοστάσια μπορεί να διαφέρουν, αλλά όσοι δουλεύουν σ' αυτά υποφέρουν από την ίδια βιομηχανική ασθένεια. Είμαστε όλοι εξαρτήματα των μηχανών....

.....
[Θα πλαισιώσουμε τα σχόλια των εργατών, μέρος των οποίων δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο τεύχος, με ένα απόσπασμα από το **Αναρχικό Πρόγραμμα** του Ε. Μαλατέστα. Πλην μιας υπογεγραμμισμένης περίπτωσης, οι ευφάσεις του κειμένου είναι δικές μας. Σ.Κ.]

Ό,τι κι αν λένε μερικοί, **δεν υπάρχει** κανένας φυσικός νόμος (νόμος των μισθών) που καθορίζει το μέρος του προϊόντος του εργαζόμενου που πηγαίνει στα δικά του χέρια.... Αν πρέπει οπωσδήποτε να διατυπώσουμε έναν, τότε αυτός μπορεί να είναι μόνον ετούτος: ο μισθός δε μπορεί κανονικά να πέσει πιά κάτω από το απαραίτητο για τη συντήρηση της ζωής και δε μπορεί κανονικά να μεγαλώσει τόσο, ώστε να μη μένει κέρδος για τ' αφεντικό.... Όμως ανάμεσα σ' αυτές τις δύο αδύνατες ακραίες καταστάσεις υπάρχει ένα άπειρο πλήθος από ενδιάμεσες, που εκτείνονται από τις σχεδόν ζωώδεις συνθήκες ζωής των αγρεργατών μέχρι τις σχεδόν αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής των εργατών των καλοπληρωμένων ειδικοτήτων στις μεγάλες πόλεις. Ο μισθός, η διάρκεια της εργάσιμης ημέρας, και όλες οι άλλες συνθήκες δουλειάς, είναι αποτέλεσμα **συγκρούσεων των εργατών με τ' αφεντικά**. Οι εργάτες (θα έπρεπε να) βάζουν τα δυνατά τους για να δουλεύουν όσο λιγότερο **μπορούν και να κερδίζουν όσο περισσότερα μπορούν** τ' αφεντικά προσπαθούν να δώσουν όσο το δυνατόν λιγότερα στους εργάτες και να τους κάνουν να δουλεύουν μέχρι εξαντλήσεως. Όπου οι εργαζόμενοι είναι ικανοποιημένοι με την κατάστασή τους ή—κι αν ακόμη δεν είναι ικανοποιημένοι—δεν κατορθώνουν ν' αντισταθούν σθεναρά στα αφεντικά, γρήγορα **ξεπέφτουν** σ' ένα επίπεδο ζωώδους διαβίωσης. Όπου, αντίθετα, έχουν μια ανώτερη ιδέα για τις συνθήκες ζωής που θα έπρεπε να ζουν οι άνθρωποι· όπου ξέρουν να συνεννοούνται και—αρνούμενοι τη δουλειά και απειλώντας έμμεσα ή άμεσα να ξεσηκωθούν—επιβάλλουν στα αφεντικά να τους σέβονται, εκεί τους φέρνονται με τρόπο σχετικά υποφερτό. Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι ως έναν βαθμό **ο μισθός είναι αυτό που απαιτεί ο εργάτης όχι ως άτομο αλλά ως τάξη**.

Ωστόσο, δεν χρειάζεται να υπερτονίζουμε το βάρος αυτών των αγώνων μεταξύ εκμεταλλευτών και υφιστάμενων εκμετάλλευση, που γίνονται αποκλειστικά στο οικονομικό πεδίο. Οι άρχουσες τάξεις μπορεί να παραχωρήσουν κάτι, και συχνά το παραχωρούν, όταν οι εργάτες το απαιτούν σθεναρά και όταν αυτό το κάτι δεν είναι υπερβολικό. Όταν όμως οι μισθωτοί αρχίζουν—κι αυτό είναι **επιτακτικό** να το κάνουν—να διεκδικούν αυξήσεις που θα **εκμηδένιζαν** το κέρδος των αφεντικών και θα πετύχαιναν έτσι έμμεσα την απαλλοτρίωση, είναι βέβαιο ότι τα αφεντικά θα καταφύγουν στην κυβέρνηση και θα της ζητήσουν να ξαναφέρει τους εργάτες **με τη βία** στην κατάσταση που αρμόζει σ' όλους τους μισθωτούς δούλους. Έτσι, πολύ πριν μπορέσουν οι εργάτες να υποστηρίξουν ότι παίρνουν σ' αντάλλαγμα για τη δουλειά τους το ισοδύναμο των όσων έχουν παραγάγει, ο οικονομικός αγώνας γίνεται αδύνατο να τους εξασφαλίσει μια καλύτερη θέση στη ζωή.

Η εφεύρεση....καινούριων μηχανών κάνει άχρηστη τη δουλειά πολλών εργατών, μεγαλώνει τη στρατιά των ανέργων, των οποίων η πείνα τους αναγκάζει να πουληθούν σ' οποιαδήποτε τιμή. Η μετανάστευση φέρνει άξαφνα στις χώρες όπου οι συνθήκες είναι ευνοϊκότερες πλήθη ολόκληρα από λιμασμένους εργαζόμενους, που θέλοντας και μη προσφέρουν στα αφεντικά ένα μέσο για να ρίξουν τους μισθούς. Όλα αυτά, που απορρέουν αναγκαστικά από το καπιταλιστικό σύστημα, κατορθώνουν ν' αντισταθμίζουν τις προόδους που κάνουν οι εργάτες όσον αφορά τη συνειδητοποίηση και την αλληλεγγύη τους. Συχνά μάλιστα, τα αποτελέσματά τους εμφανίζονται πιά γρήγορα απ' αυτή την πρόοδο και τη σταματάνε ή την αναιρούν.... Αληθεύει, λοιπόν, ότι **στο καπιταλιστικό σύστημα η παραγωγή οργανώνεται από τον κάθε εργοδότη με σκοπό το προσωπικό του κέρδος κι όχι την ικανοποίηση των αναγκών των εργαζομένων**. Το χάος, η σπατάλη των ανθρώπινων δυνάμεων, η οργανωμένη φτώχεια, οι βλαβερές κι ανθυγιεινές δουλειές, η ανεργία, η εγκατάλειψη της γης.... είναι δεινά από τα οποία δεν μπορούμε να απαλλαγούμε αν δεν πάρουμε από τα χέρια των καπιταλιστών τα μέσα παραγωγής και τη διεύθυνση της παραγωγής.

Οι εργάτες που αγωνίζονται [γι' αυτό το στόχο] ή που θέλουν μόνο να βελτιώσουν την κατάστασή τους πρέπει να υπερασπίζονται τον εαυτό τους και να χτυπάνε την κυβέρνηση γιατί νομιμοποιεί και στηρίζει με την κτηνώδη βία το δικαίωμα της ιδιοκτησίας και αποτελεί εμπόδιο που πρέπει να υπερβούν αν δεν θέλουν να ζουν έτσι για πάντα.

Έχουμε ήδη πει ότι οποιεσδήποτε κι αν είναι οι επιθυμίες κι οι πόθοι μας, η τωρινή κατάσταση της Ευρώπης θα οδηγήσει σε επαναστάσεις στην Ήπειρο, και ότι αυτές οι επαναστατικές αναταράξεις θα γίνουν αισθητές σ' αυτή τη χώρα [την Αγγλία]. Μόλις κλονιστούν το παγκόσμιο εμπόριο κι οι παγκόσμιες αγορές, η κατάσταση των εργατών αυτής της χώρας θα γίνει ακόμη πιο επισφαλής απ' ό,τι είναι τώρα και οι εργάτες θα ζητήσουν να γίνουν κάποιες θεμελιώδεις αλλαγές στις οικονομικές συνθήκες της κοινότητας. Όμως, μια και οι άρχουσες τάξεις θα είναι ανίκανες να ικανοποιήσουν τις ανάγκες των εργατών και θα προσπαθήσουν, αντίθετα, να τους ανακόψουν με τη βία ή με όποιο άλλο λίγο-πολύ πανούργο τρόπο, θα ακολουθήσουν και κάποιες αλλαγές στη πολιτική οργάνωση. Η κατάσταση θα είναι τόσο άσχημη ώστε θα είναι αδύνατη μια επί μακρόν αναμονή και θα ξεκινήσει μια περίοδος **ραγδαίων** αλλαγών—μια επαναστατική περίοδος—η οποία θα διαρκέσει για κάποιο διάστημα· η ένταση των συγκρούσεων θα εξαρτηθεί λίγο-πολύ από την σωστή αντίληψη και την προθυμία που θα επιδείξουν σ' αυτή τη περίπτωση οι προνομιούχες τάξεις να αποδεχθούν την αλλαγή.

Έχουμε επίσης δείξει ότι όποιος κι αν είναι ο χαρακτήρας των επαναστατικών κινημάτων σε άλλες χώρες, θα οδηγήσουν αναγκαστικά σε μια γενική αναστάτωση του παγκόσμιου εμπορίου. Και οι επιπτώσεις αυτής της αναταραχής θα γίνουν αισθητές κυρίως στη χώρα που ζει πρωτίστως από το παγκόσμιο εμπόριό της, δηλαδή τη Βρετανία· θα σημάνει την παύση εργασίας εκατοντάδων χειροβιοτεχνιών και εργαστηρίων, και το αδύνατο της επαναλειτουργίας τους. Χιλιάδες και χιλιάδες εργάτες δεν θα βρίσκουν δουλειά. Χιλιάδες μεταπράτες, που αποτελούν ένα τόσο μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού αυτής της χώρας, θα στερηθούν επίσης τα τωρινά τους μέσα συντήρησης. Η τωρινή έλλειψη απασχόλησης και η αθλιότητα θα αυξηθούν στο δεκαπλάσιο, και τότε θα τεθεί το ερώτημα: Τί να κάνουμε;

Η απάντησή μας σ' αυτό το ερώτημα ήταν ξεκάθαρη. Η κοινότητα θ' αναγκαστεί να αυτο-οργανωθεί ώστε—πρώτα απ' όλα—να παράσχει **αιμέας** τροφή και στέγη στους χιλιάδες που δεν θα τα έχουν. Από την ίδια τη δύναμη των πραγμάτων θα οδηγηθεί έτσι στον Κομμουνισμό. Κι οι Σοσιαλδημοκράτες φίλοι μας προφανώς θα συμφωνήσουν ότι καμία κεντρική Κυβέρνηση—οσοδήποτε θαυμάσιες κι αν είναι οι προθέσεις της—δεν θα είναι ικανή να χειριστεί μέσω των Κυβερνητικών της οργάνων τα τεράστια προβλήματα με τα οποία θα βρεθεί αντιμέτωπη, δηλαδή, να αλλάξει την τωρινή σχέση ανάμεσα στην εργασία και το κεφάλαιο, να παράσχει τροφή και στέγη σ' όλο το έθνος, να αναδιοργανώσει τη βιομηχανία και τη γεωργία σύμφωνα με τις νέες ανάγκες, κ.ο.κ.

Ολόκληρο το έθνος, σε κάθε πόλη, χωριό, χωριουδάκι και εργαστήριο πρέπει να ριχτεί στη δουλειά έχοντας απόλυτη ελευθερία δράσης αν θέλουν να πετύχουν το έργο της αναδιοργάνωσης. Κι έτσι, η πλάνη της Πρόνοιας με μια νέα μορφή—αυτή μιας επαναστατικής Κυβέρνησης—θα πρέπει να εξοβελιστεί όπως και τόσες άλλες παλαιότερες πλάνες και προκαταλήψεις. Αναπόφευκτα, το Αναρχικό σύστημα οργάνωσης—ελεύθερη τοπική δράση και ελεύθερη συνένωση—θα τεθεί σε εφαρμογή.

Τώρα, αν κάθε μέλος της κοινότητας καταναλώνει όση τροφή χρειάζεται για τη συντήρηση της ζωής του και την ανατροφή των παιδιών του, τα καταστήματα τροφίμων που υπάρχουν σ' αυτή τη χώρα σύντομα θα αδειάσουν. Και έχουμε ήδη πει ότι θα ήταν παιδαριώδες να βασιστούμε στην προσφορά τροφίμων, που τώρα λαμβάνονται από άλλες χώρες σε αντάλλαγμα μεταποιημένων αγαθών. Με την παραμικρή οικονομική αναταραχή που θα συμβεί στη Ρωσία, ή Ρωσία θα σταματήσει να εξάγει σιτηρά. Ο Ρώσος χωρικός δεν πουλά **πλεόνασμα** σιτηρών. Είναι αναγκασμένος να πουλά την **αναγκαία** γι' αυτόν σοδειά του για να πληρώνει τους μεγάλους φόρους, και υποφέρει από μια απόλυτη έλλειψη τροφής για τέσσερις, έξη, ή οκτώ μήνες κάθε χρόνο. Ο Αμερικανός αγρότης που τώρα εξάγει σιτηρά, δεν θα βρίσκει πάντα εργάτες να δουλεύουν με μισθούς πείνας στα χωράφια του, ή στους σιδηροδρόμους που μεταφέρουν τα σιτηρά του Ιλλινόις σχεδόν τσάμπα, γιατί αντλεί τα κέρδη του από άλλες πηγές, κυρίως από την κερδοσκοπική επένδυση στη γη· κι ο χωρικός της Ινδίας θα πάψει να λιμοκτονεί για να πλουτίζει τους Ινδούς γαιοκτήμονες και την Αγγλική Κυβέρνηση μόλις μάθει ότι η Αγγλική Κυβέρνηση δεν είναι πιά η τρομερή δύναμη που ήταν πριν. Οι εισαγωγές σιτηρών θα μειωθούν.

Θα μειωθούν επίσης οι εξαγωγές μεταποιημένων προϊόντων. Ο πόλεμος μεταξύ Γαλλίας και Κίνας έχει ήδη γίνει αιτία αύξησης της αθλιότητας στο Λάνκασαϊρ. Η ταραγμένη κατάσταση της Κινεζικής αγοράς οδήγησε σε μειωμένη εξαγωγή Ινδικού βάμβακος από την Ινδία στην Κίνα, κι αυτό οδήγησε σε μείωση της ζήτησης Αγγλικών βαμβακερών στην Ινδία. Τόσο στενά συνδέονται σήμερα όλα τα έθνη του κόσμου. Τί θα γίνει, όμως, αν διαταραχθούν παρομοίως όλες οι αγορές; Θα μειωθεί τόσο η ζήτηση για μεταποιημένα προϊόντα, όσο και οι εισαγωγές σιτηρών. Κι αυτό είναι τόσο πολύ κατανοητό ώστε υπάρ-

χουν άνθρωποι που βλέπουν σ' αυτό το γεγονός, που το προβλέπουν, ένα επιχείρημα ενάντια στη δυνατότητα μιας επανάστασης στην Αγγλία.

Κατά την άποψή μας, αυτό είναι ένα επιχείρημα για το αναπόφευκτο της επανάστασης. Και μας προσφέρει επίσης μια απάντηση στο ερώτημα: Τί να κάνουμε; Λοιπόν, μεταποίηση για οικιακή κατανάλωση και καλλιέργεια της δικής μας τροφής—αυτή την απάντηση θα υπαγορεύσει η δύναμη των περιστάσεων.

Βεβαίως πολλοί αναγνώστες μας θα ρωτήσουν αν η Αγγλία μπορεί να καλλιεργήσει τροφή αρκετή για όλον της τον πληθυσμό. Υπό το τωρινό σύστημα ατομικής ιδιοποίησης της γης από τους γαιοκτήμονες είναι προφανές ότι δεν μπορεί. Υπό οποιοδήποτε σύστημα ιδιοποίησης της γης από αγρότες που στερούνται εργαλείων για την καλλιέργεια της γης, που στερούνται ζώων, που στερούνται μέσω συλλογής κοπριάς—κοντολογίς, υπό οποιοδήποτε σύστημα ατομικής ιδιοκτησίας σαν αυτό της μικρής αγροτικής ιδιοκτησίας, που βλέπουμε σήμερα στη Γαλλία—, πάλι δεν μπορεί.

Ας φανταστούμε, όμως, ότι η γη που κατοικείται και που έγινε κατοικήσιμη από το Βρετανικό έθνος, κηρύσσεται ιδιοκτησία του Βρετανικού έθνους συνολικά. Και θα εμφανιστούν αμέσως οργανώσεις για να καταστήσουν τη γη πηγή πλούσιων σοδειών, υπεραρκετών για την παροχή άφθονης τροφής όχι μόνο στους 30.000.000 κατοίκους αυτών των νησιών, αλλά σε διπλάσιους στον αριθμό. Η εντατική καλλιέργεια προσφέρει 60 μπούσελ ανά ακρ αντί των 26 μπούσελ που κατά μέσο όρο πετυχαίνουμε σήμερα. Και, αντί να σπέρνουμε σιτάρι μόνο σε δυόμιση εκατομμύρια ακρ από το σύνολο των εβδομήντα επτά, μπορούμε να καλύψουμε με χρυσές σοδείες τετραπλάσια ή πενταπλάσια έκταση. Οι Γάλλοι αγρότες λένε ότι "η γη αξίζει όσο αξίζει ο ίδιος ο άνθρωπος"· και αν μόνο οι μισό εκατομμύριο άνθρωποι, που σήμερα λιμοκτονούν υπό το ειλωτικό σύστημα, ή δεν κάνουν τίποτε χρήσιμο για την κοινότητα, άρχιζαν, με την καθοδήγηση ευφών γεωπόνων, να αφιερώνουν 20 ημέρες την χρονιά για να βελτιώσουν τα εδάφη που περιβάλλουν τη μητρόπολη, τα μη-παραγωγικά σήμερα χωράφια θα γίνονταν γρήγορα μια πλούσια πηγή, που θα προμήθευε κάθε είδους τροφή στην κοινότητα.

Ο κίνδυνος δεν βρίσκεται στην έλλειψη διαθέσιμης τροφής. Λίγα ακρ αρκούν κατά πολύ για τη συντήρηση μιας οικογένειας, αρκεί να προετοιμαστούν και να καλλιεργηθούν σωστά. Και αυτό που πρέπει να φοβόμαστε δεν είναι η έλλειψη χώρου για τους κατοίκους αυτής της χώρας, αλλά η έλλειψη θάρρους να ξεκόψουν από σάπιους θεσμούς, η έλλειψη ευρύτερων αντιλήψεων σχετικά με τις ανάγκες της κοινότητας, η έλλειψη τόλμης ν' αναγνωριστεί ότι το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε δεν είναι απλώς ένα ζήτημα μισθών, αλλά ένα πρόβλημα πλήρους μετασχηματισμού του συνόλου της οικονομικής και πολιτικής μας οργάνωσης.

FREEDOM 18

Μάρτιος 1888

Σημειώσεις

Η Γεωργική Επάρκεια ήταν ένα από τα κύρια θέματα του βιβλίου του Κροπότκιν **Αγροί, Εργοστάσια και Εργαστήρια**.

Οι όροι RYOT και ZEMANDER αντιστοιχούν στον χωρικό και τον γαιοκτήμονα της Βρετανικής Ινδίας.

Από τις **Εποικοδομητικές Κατεδαφίσεις** είναι διαθέσιμα τα κατωτέρω φυλλάδια στην τιμή των 300 δρχ το ένα (συμπεριλαμβανομένων των γραμματοσήμων). Στείλτε τα χρήματα μαζί με το γράμμα σας στη διεύθυνση: **Τ.Θ. 76148 Τ.Κ. 17110 Νέα Σμύρνη Αθήνα**.

1. Π. Κροπότκιν: Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΑ
2. Π. Κροπότκιν: Η ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΕΙΤΑΙ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ"
3. Μ. Μπακούνιν: ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ
4. Ρ. Ναγκόρσκι: ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ 1900-1915 (+ Προσθήκη)
5. Μπ. Τρέιβεν: ΜΑΣΤΟΡΑΣ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ (+ Διήγημα)
6. ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΤΟΥ Μ. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ
7. Ουώκερ Σμιθ: ΣΑΜΠΟΤΑΖ (Μια μορφή ταξικής πάλης)
8. Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία Αγγλίας: Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΑΠΟΨΗ
9. Κ. Μπερνέρι: ΕΡΓΑΤΟΛΑΤΡΕΙΑ

Η εταιρία MONSANTO, με έναν "γενετικό διακόπτη", στερώνει τους σπόρους που η ίδια διαθέτει στην αγορά. Έτσι, τα φυτά αναπτύσσονται φυσιολογικά μετά την πρώτη σπορά, αν όμως ο αγρότης θελήσει να ξανασπείρει με σπόρους από αυτά, αυτοί οι σπόροι δεν θα καρπίσουν. Καταδικάζεται ο αγρότης να αγοράζει συνέχεια από τη MONSANTO.

διακίνησης εμπορευμάτων, υπηρεσιών και βεβαίως εργατικής δύναμης. Οι περισσότερες επιχειρήσεις παραμένουν εθνικοποιημένες, υπάρχουν υψηλοί δασμοί και εν γένει προστατευτισμός, έλλειψη κινήτρων για επενδύσεις κ.λπ. Ωστόσο, η κυρίαρχη οικονομική και πολιτική ελίτ αυτής της χώρας δεν αρνείται την αναγκαιότητα ανασυγκρότησης/εκδυτικισμού της οικονομίας της, θέλει όμως να ελέγχει η ίδια τον τρόπο και την πορεία αυτής της ανασυγκρότησης και δεν έδειξε καμία διάθεση να παραιτηθεί απ' αυτό, εξ ου και η κατάρρευση της «Συμφωνίας του Ραμπουγέ» τον περασμένο Οκτώβριο.

Από την δική του πλευρά, το Δυτικο-ευρωπαϊκό (άρα και το Ελληνικό) και Αμερικανικό Κεφάλαιο στόχευε με τη Συμφωνία αυτή στον οικονομικό και πολιτικό εκδυτικισμό της (νέας) Γιουγκοσλαβίας με όρους νεο-αποικιοκρατικής εξάρτησης της χώρας αυτής από το Δ.Ν.Τ. και την Παγκόσμια Τράπεζα, αφού οι όροι αυτοί παραχωρούσαν ουσιαστικά στη Ν.Α.Τ.Ο.ϊκή δύναμη δικαιώματα στρατού κατοχής σε όλη την επικράτεια της (νέας) Γιουγκοσλαβίας, στερώντας έτσι από το Σερβικό Κεφάλαιο και Κράτος οποιοδήποτε έλεγχο αυτής της πορείας ανασυγκρότησης.

Η «Συμφωνία του Ραμπουγέ» δεν έγινε ως γνωστόν δεκτή από την κυρίαρχη οικονομική και πολιτική ελίτ της (νέας) Γιουγκοσλαβίας, αφού δεν της επέτρεπε να έχει το πάνω χέρι σε αυτήν την ανασυγκρότηση και να αποκομίσει έτσι από αυτήν τα περισσότερα κέρδη. Γνωρίζοντας δε ότι θα τιμωρηθεί γι' αυτήν της την άρνηση με απώλεια νέων εδαφών, κλιμακώνει την εθνοκάθαρση στο Κόσοβο και ιδιαίτερα στις βορειο-ανατολικές του περιοχές.

Η μόνη οπτική για να κατανοήσει κανείς αυτό που πραγματικά συμβαίνει στο Κόσοβο είναι να δει τον διωγμό των Κοσοβάρων από το Σερβικό καθεστώς και τον βομβαρδισμό της (νέας) Γιουγκοσλαβίας από το Ν.Α.Τ.Ο. σαν δύο πολιτικές με έναν κοινό στόχο: τον οικονομικό και πολιτικό εκδυτικισμό της (νέας) Γιουγκοσλαβίας και τη δημιουργία φθηνών εργατικών χεριών, αναγκαιών για την οικονομική ανασυγκρότηση και ενσωμάτωση αυτής της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Όσο για την «τύχη» των Κοσοβάρων, και ιδιαίτερα των εντασσόμενων στον U.C.K., αυτή είναι ήδη προδιαγεγραμμένη αν δεν αντιληφθούν γρήγορα το παιχνίδι του καλού μπάτσου (Ν.Α.Τ.Ο.) και του κακού μπάτσου (Μιλόσεβιτς), στο οποίο έχουν εμπλακεί. Αν για την κυρίαρχη οικονομική και πολιτική ελίτ της Σερβίας οι Κοσοβάρους αποτελούν «αλλοεθνή κρέατα προς σφαγή», για το Ν.Α.Τ.Ο. δεν αποτελούν παρά «κρεάτινη μάζα» (σύμφωνα με τον Υπουργό Άμυνας κύριο Τσοχατζόπουλο), που θα χρησιμεύσει ως ασπίδα των στρατιωτών του Ν.Α.Τ.Ο. σε περίπτωση χερσαίας επέμβασης και μετέπειτα ως φθινό εργατικό δυναμικό.

Οι κυρίαρχες οικονομικές και πολιτικές ελίτ, όταν έρχονται αντιμέτωπες με την όξυνση και την κορύφωση των ταξικών αγώνων, προσφεύγουν πάντοτε στο «έθνος» και τη «θρησκεία» για να υπονομεύουν αυτούς τους αγώνες, να διαιρούν τους μισθωτούς εργαζόμενους και να τους στρέφουν τον έναν ενάντια στον άλλον. Φυσικά θα συνεχίσουν να το κάνουν αυτό για όσο διάστημα εμείς οι μισθωτοί εργαζόμενοι τους επιτρέπουμε να μας διαιρούν και να μας βάζουν να αλληλοσκοτωνόμαστε.

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΚΑΙ Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ:
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΡΟΣΚΟΠΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ
ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Σ.Κ.

ΑΠΟΘΕΩΣΗ ΕΛΑΣΤΙΚΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ

Το εργοστάσιο Ράιτον "αναστήθηκε" μεσ' από έναν περίπλοκο συνδυασμό επενδύσεων, λογιστικών καινοτομιών και νέων εργασιακών σχέσεων. Οι σχέσεις αυτές βασίζονται στον υπολογισμό των ωρών εργασίας σε ετήσια βάση, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα στην ΡΕΥΓΕΟΤ να αυξομειώνει το ρυθμό παραγωγής ανάλογα με τη ζήτηση. Έγινε έτσι εφικτή κι η λειτουργία του εργοστασίου την Κυριακή....Στόχος τώρα είναι η εφαρμογή αυτού του κανονισμού εργασίας και στα άλλα εργοστάσια αυτής της αυτοκινητοβιομηχανίας. Σύμφωνα με το αφεντικό του εργοστασίου "οι εργάτες δουλεύουν σκληρότερα τώρα και πιο έξυπνα. Οι αλλαγές προκάλεσαν πόνο αλλά αυξήθηκαν οι θέσεις εργασίας. Πρόκειται για ένα πραγματικό θρίαμβο της εργατικής τάξης." Η ετήσια παραγωγή ανά εργαζόμενο απογειώθηκε και έφθασε τα 60 οχήματα. (Απόσπασμα από Οικονομική Στήλη της εφημ. ΤΑ ΝΕΑ)

Πολύ υψηλή όντως η τέχνη των αφεντικών να μας παρουσιάζουν ό,τι μας σκοτώνει ως δικό μας θρίαμβο. Δουλεύουμε σκληρότερα, πονάμε πιο πολύ και απογειώνουμε την παραγωγή, με κέρδος...την αύξηση του αριθμού των υφιστάμενων εκμετάλλευση. Σ.Κ.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Για ένα όλο και αυξανόμενο αριθμό ανθρώπων η ανεργία γίνεται το μεγαλύτερο πρόβλημα. Όμως στην ουσία η ρίζα του κακού δε βρίσκεται εκεί. Αν ήταν έτσι, θα είχαν δίκιο αυτοί που υποστηρίζουν το αίτημα για "δικαίωμα στη δουλειά". Το αίτημα αυτό παρουσιάζεται ως ριζοσπαστικό, μαχητικό, επαναστατικό ή οτιδήποτε άλλο αυτοί νομίζουν πως θα "τραβήξει" κόσμο, ενώ στην ουσία το μόνο που καταφέρνει είναι να τον εγκλωβίζει σε διεκδικήσεις που στην πραγματικότητα στρέφονται εναντίον του. Κι αυτό γιατί **ισοδυναμεί με "δικαίωμα στην εκμετάλλευση"** αφού η μισθωτή εργασία (μισθωτή σκλαβιά) είναι η κύρια πηγή πλουτισμού για κάθε καπιταλιστή, ο οποίος με απλήρωτες υπερωρίες, χαμηλότερα ημερομίσθια, στέρηση εργασιακών δικαιωμάτων και κάθε άλλο δυνατό τρόπο προσπαθεί να μεγαλώσει τα δικά του κέρδη. Έτσι λοιπόν πέρα από τον εγκλωβισμό του κόσμου σε ανούσιες διεκδικήσεις, οι όψιμοι αυτοί "επαναστάτες" δεν καταφέρνουν να προκαλέσουν αυτό που αποτελεί το πραγματικό έργο ενός επαναστάτη: τη ρήξη συνείδησης με κάθε τι που αντιπροσωπεύει τον παλιό κόσμο, επιτρέποντας έτσι την ανάπτυξη αυτο-οργανωμένων, αντι-ιεραρχικών, μη-ποδηγετικών μορφών πάλης.

Το κυρίαρχο λοιπόν πρόβλημα δεν είναι η ανεργία αλλά το ότι τα μέσα παραγωγής δεν "ανήκουν" σ' αυτούς που τα δουλεύουν, που τα χρησιμοποιούν αντίθετα, τα έχουν οικειοποιηθεί τ' αφεντικά, χρησιμοποιώντας τα προς όφελός τους. Και η κατάσταση αυτή δε βελτιώνεται, μόνο ανατρέπεται. Κι αφού το κράτος μέσω του κοινοβουλίου, του στρατού, του σχολείου, της αστυνομίας, του δικαστηρίου και των νόμων, προσπαθεί να διατηρήσει και να εδραιώσει αυτή την κατάσταση, προστατεύοντας τα συμφέροντα των αφεντικών, πρωταρχικό μας καθήκον ως αναρχικών—όχι όμως και μοναδικό—είναι να υπονομεύσουμε και να καταστρέψουμε το σεβασμό (φόβο) του κόσμου απέναντι σε αυτούς τους θεσμούς.

Αυτή η διάχυτη απογοήτευση που βλέπουμε γύρω μας να υπάρχει σχετικά με την πορεία και την εξέλιξη της κοινωνίας (είτε μέχρι τώρα, είτε από εδώ και πέρα), δεν πρέπει σε καμμία περίπτωση να μεταβληθεί σε απελπισία, παραίτηση, ιδιώτευση. Κι αν κάποιοι επίδοξοι ηγετίσκοι, μόνιμοι πυροσβέστες των λαϊκών κινητοποιήσεων, επιθυμούν να κρατούν αυτές τις αντιδράσεις πάντα υπό έλεγχο για να ικανοποιούν τη ματαιοδοξία τους, εμείς πρέπει να βοηθήσουμε τον κόσμο να αποκτήσει αίσθημα αυτοπεποίθησης κι ενότητας, καθώς και ταξική συνείδηση. Οι τεχνητοί διαχωρισμοί τους οποίους τόσο έντεχνα κι αποτελεσματικά η κυριαρχία έχει καταφέρει να επιβάλει μεταξύ των διαφόρων εκμεταλλευόμενων κοινωνικών κομματιών, πρέπει να αποβληθούν οριστικά. Βέβαια, αφού η νοοτροπία, τα πρότυπα, η ηθική του καπιταλισμού έχουν μεταδοθεί και—σε μεγάλο βαθμό—αφομοιωθεί, το έργο αυτό καθίσταται πολύ δύσκολο.

Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να είμαστε οι σύγχρονοι σκλάβοι, κάνοντας δουλειές που —ως επί το πλείστον—δεν μας αρέσουν, με μισθούς πείνας που μπορούν απλά και μόνο να μας συντηρούν και τίποτα παραπάνω. Ούτε ανεχόμαστε να δουλεύουμε εξαντλητικά (πολύωρα ή σπαστά) ωράρια, βλέποντας παράλληλα ακόμα κι αυτά τα υπάρχοντα στην αστική δημοκρατία εργασιακά δικαιώματα να καταργούνται ένα-ένα.

Αλλά κι οι άνεργοι δε μπορούν να συνεχίσουν να αποτελούν το φόβητρο για ένα άθλιο μέλλον, τη δεξαμενή άντλησης των αυριανών εκμεταλλευόμενων/απασχολήσιμων, των αυριανών σκλάβων.

Αυτό που πρέπει αρχικά να γίνει είναι να ξεπεραστεί η νοοτροπία του κλάδου. Δηλαδή οι διεκδικήσεις μιας ομάδας εργαζομένων να μην είναι στενά κλαδικές για να μπορεί να υπάρξει δυνατή κοινωνική αλληλεγγύη προς αυτούς(και το αντίστροφο). Πρέπει να δίνουν πραγματικά τη δυνατότητα μιας εξεγερτικής/επαναστατικής προοπτικής και η διεκδίκησή τους να γίνεται αυτο-οργανωμένα, πέρα από κάθε χειραγώγηση, με τρόπους απειλητικούς για το κράτος και τα αφεντικά. Ταυτόχρονα όμως πρέπει να καθιστούν σαφές ότι δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά ένα από τα πολλά μέσα της πολύμορφης πάλης μας ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. (Εδώ πρέπει οπωσδήποτε να τονίσουμε την ανάγκη να μην πέσουμε—σαν κάποιους αριστερούς κι αριστεριστές—στην παγίδα της αιτηματολογίας, γιατί τότε θα γίνουμε όπως κι αυτοί: ένα δεκανίκι του συστήματος.)

Επομένως οι όποιες διεκδικήσεις/αιτήματα πληρούν τις παραπάνω προϋποθέσεις —ακόμα και οι οικονομικές—, βοηθώντας στην περαιτέρω συνειδητοποίηση/ενοποίηση του κόσμου, πρέπει να χρησιμοποιούνται ως ένα ακόμη όπλο στον καθημερινό ταξικό πόλεμο.

Όσον αφορά τη νομιμότητα ή όχι των μορφών πάλης, αυτό δεν καθορίζεται από κανένα κρατικό ψευτοδίλλημα νόμιμου-παράνομου. Τρόπος ζωής, συζήτηση, σύνθημα, προκήρυξη, αφίσσα αλλά και βία είναι όλα θεμιτές μορφές πάλης. Και σχετικά με τη βία: αφού το κράτος και το κεφάλαιο στηρίζονται σε αυτήν (άμεση ή έμμεση) για τη διαίωνιση της κυριαρχίας τους, εμείς δεν πρέπει να έχουμε κανέναν ηθικό ή άλλο ενδοιασμό για την

χρησιμοποίησή της εναντίον τους. Άλλωστε η βία των καταπιεσμένων ενάντια στους καταπιεστές τους είναι πάντα ηθικά δικαιωμένη.

ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ, ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΤΗΝ
ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ, ΟΠΟΥ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΘΑ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΑΓΑΘΑ
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ.

Γ. Κ.

ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΩ

TACKHEAD (1990)

Στο άνθος της ηλικίας μου με κάλεσαν
σε μέρος μακρινό να πάω
και να συμμετάσχω σε κάτι
που καθόλου δεν ήτανε σωστό
αν καταλαβαίνετε τι εννοώ

Ο πόλεμος είναι κάτι θλιβερό
ήξερα ότι ή μάνα μου
θα τό 'παιρνε πολύ άσχημα
ήμουν ο πρωτότοκος γιός της

Όταν σηκώθηκα το πρωινό της επόμενης μέρας
μιάς ολοκαίνουργιας μέρας
της μέρας που με κάλεσαν
σε μέρος μακρινό να πάω
την πατρίδα μου να υπηρετήσω
ξέσπασα σε κλάματα

Γιατί δεν μπορούμε να ζήσουμε σε αρμονία ;

Νά γιατί τραγουδώ

Πρέπει να πάρω μια απόφαση
θα δώσω τη ζωή μου για την πατρίδα
όταν πάρα πολλοί άνθρωποι δεν έχουν τίποτα
όταν πάρα πολλοί άνθρωποι εξακολουθούν
να υποφέρουν ;

Αυτός εδώ είναι ένας τόπος
πού 'χει πολλά να δώσει
μα που οι λίγοι τά 'χουν όλα
κι όλοι οι άλλοι δεν έχουν τίποτα

Πρέπει να πάρω μια απόφαση
θα δώσω τη ζωή μου για το έθνος
όταν πάρα πολλοί άνθρωποι
εξακολουθούν να υποφέρουν ;

Όλο και περισσότερο δυναμώνει
το κάλεσμα για ζωή
Τί ετοιμάζονται να κάνουν μ' όλους εμάς ;
Να γράψουν το όνομά μας
σ' άλλο ένα μνημείο πεσόντων ;